

תסכוליו של שי

שי: אל תעמידי פנים, דפנה. תמיד ידעת לאן אני נוסע כשאני קם בבוקר ונכנס לפורד אסקורט. ידעת בדיוק איפה אני עושה תורנויות לילה. ידעת בדיוק לאן מזעיקים אותי כשאני בכוונות. כשחזרתי הביתה יכולת להריח עלי מאיפה באתי. גם הילדים שאלו על הריחות האלה. לא היית צריכה דמיון מפותח כדי לדעת מה אני עושה שם... לא, אני לא מפחד. לתלונה הזאת אין שום סיכוי. עוד לא נולד חוקר השב"כ שיימצא אשם במשהו. יש לי ייעוץ משפטי הכי טוב בארץ. גם השופטים מבינים את הבעיה... אם תסתמי את הפה, הילדים לא ידעו שום דבר... אל תשקרי, דפנה. את ידעת ושתקת. והשתיקה הזאת הייתה תמיד הסכמה. כן. ככה פירשתי אותה. היה לך נוח שאני מקבל משכורת טובה. שעות נוספות, קרן השתלמות ופנסיה, דמי הבראה והלבשה. ועוד מביא לך שמן זית ישר מבית הבד בבקבוקים של קולה. לכולם נוח שמישהו אחר עושה את העבודה המלוכלכת. החרא הזה נתפס עם אקדח ושתי מחסניות בכיס. לו היה שם מישהו אחר במקומי, הוא לא היה נשאר בחיים. רק בגלל שפעלתי לפי ההוראות הוא הצליח להגיש נגדי את התלונה המטומטמת הזאת... יש חוק שב"כ. יש פסיקה של בית המשפט העליון. יש הנחיות של היועץ המשפטי לממשלה. יש הנחיות פנימיות שנוסחו על ידי היועץ המשפטי שלנו על פי ההנחיות של בג"ץ ושל היועץ המשפטי לממשלה. פעלתי בדיוק לפי ההנחיות האלה... חקרתי אלפי פלסטינים בשנים האחרונות. אחד הגיע לבית חולים. אולי שניים. זה הכל... אל תאיימי עלי, דפנה. את יכולה לקחת את הילדים וללכת. לאן שאת רוצה. נראה אותך חיה יומיים בלעדיי... כן. את יכולה לקחת גם את הטויוטה. אני אעזור לך להכניס את המזוודות. אם אבא שלך ישמע למה עזבת, הוא לא יכניס אותך אליו הביתה... אם את נשארת כאן, אז את איתי עד הסוף, ואת לא מדברת על זה עם הילדים... **(בכעס)** זה לא נכון. הסיפור בעיתון כולו שקר וכזב. זה היה בדצמבר. בלילה של יום ההולדת שלך. ההורים שלך הזמינו אותנו ואת אחותך לארוחת ערב. לא זוכרת? התקשרת אלי כל שעה כדי שחלילה לא אשכח. חקרת אותנו. פתאום גיליתי שכבר מאוחר. מיהרתי. החזרתי אותו אזורק לתא שלו. זה הכל... הוא כנראה צרח, אבל אף אחד לא שמע. ואחרי שעתיים הידיים מתנפחות, נעשות כחולות. אחרי שלוש שעות הם מאבדים את התחושה באצבעות... אני אומר לך את האמת. כל האמת. לא שמתי לב. שכחתי. הייתי עייף. הייתי צריך לקנות לך מתנה. להביא יין. להביא להורים שלך פרחים. אין לזה שום קשר לקהות חושים או לזילות בחיי אדם... עכשיו את מרוצה? יופי. עכשיו תביאי לי בירה.

מוטי לרנר